

[Lysholt Hansen.]

som om det stigende skattetryk belaster det private erhvervsliv urimeligt og truer dets konkurrenceevne. Da statskattetrykket som helhed, bortset fra hvad der eventuelt udskrives til overskud, er ligefrem proportionalt med udgifterne til de opgaver, staten skal løse, må jeg ved denne debat spørge først og fremmest venstre og de konservative: hvad er det, der belaster erhvervslivet? Hvilke af drifts- og anlægsudgifterne på de nu forelagte 3 års budgetter er det, der er så belastende for erhvervslivet, at de må skæres ned? Er det de store trafikinvesteringer, som skal gøre det muligt for virksomhederne at bringe deres varer hurtigere og billigere frem på markedet? Er det dem, man vil røre? Disse investeringer udgør jo i indeværende år alene 50 pct. af statens investeringsudgifter, men vil i 1969-70 trods stigning i kronebeløb på 300 mill. kun udgøre ca. 47 pct. af de samlede anlægsudgifter. Når man tænker på, hvordan trafikpropper i de store byer og et utilstrækkeligt vejnet sinker transporten og derved er med til at fordyre vareomsætningen, har de forsinkelser i udbygningen af vor trafik, som vi af økonomiske grunde har været nødt til at gennemføre gennem de seneste år, allerede for mig at se været betænkelige nok. Disse investeringer er så produktive og afgørende for vor konkurrenceevne, at vi ikke kommer uden om overvejelser om at forøge dem. Derfor spørger jeg: deler folketingets øvrige partier denne opfattelse, og er man også villig til at tage konsekvensen heraf? Grundlaget for at svare er nu til stede, og jeg håber, at man af hensyn til befolkningen og erhvervslivet benytter lejligheden til at give besked om sin opfattelse.

Hvis vi skal få det fulde udbytte af den rationalisering, der finder sted i erhvervslivet, kan det ikke hjælpe, at vi sætter rationaliseringsgevinsten over styr på en for langsom udvikling af trafikken eller f. eks. på undladessynder i udbygningen af vort uddannelsessystem. Har man tænkt på, at uddannelsens kvalitet måske er den væsentligste betingelse for fortsat konkurrenceevne? Derfor må vort uddannelsessystem på alle niveauer være i orden, men især bør vi nok ofre særlig opmærksomhed på de såkaldte mellemuddannelser. Vi har jo ingen naturlige råstoffer og kraftkilder i vort land,

og det betyder, at vi i første række må sats på kvaliteten og uddannelsen af lederne, af funktionærerne og af arbejderne i erhvervs virksomhederne.

I indeværende år udgør statens investeringsudgifter til uddannelse og forskning knap 15 pct. af de samlede investeringsudgifter, en procent, der vil være vokset til knap 17 i 1969-70, men jeg spørger: er det nok? Vil det ikke med det stadig stigende antal studenter og i øvrigt med mindre årgange af unge til rådighed for produktionen i de kommende år være nødvendigt, at vi gør en yderligere indsats end den der er plads til inden for de nu forelagte minimumsbudgetter? Vi i socialdemokratiet anser det for nødvendigt, og jeg vil tro, at det erhvervsliv, der skal tilvejebringe de kommende års produktions- og produktivitetsstigning, deler vor opfattelse, men jeg spørger: gør folketingets øvrige partier også det? I deres handlemåde deler næsten alle forældre vor opfattelse. Uanset om disse forældre er konservative, venstre, radikale ja, jeg tror sågar uafhængige, sætter disse forældre som hovedmål at give deres børn den bedst mulige uddannelse i forhold til deres evner. Derfor bør partierne også give klar besked på, om de støtter en udvikling som den, jeg her har nævnt, om de vil bidrage til, at de fornødne uddannelsesinstitutioner, undervisningsmidler og lærerkræfter tilvejebringes. Skal det ske, er der hvert fald ingen mulighed for beskæring af de forelagte budgetter, tværtimod, og jeg beder om, at partierne i dag vil gøre deres stilling også til dette udgiftsområde helt klar for befolkningen.

Af de investerings- og driftsudgifter, der ved siden af de to områder, jeg har nævnt, vil have den store stigning i de kommende tre år, er så tilbage vor sociale forsyng og vort sundhedsvæsen. Socialdemokratiet mener ikke alene, at der ikke kan skæres ned på den sociale forsyng, men vi anser det også for nødvendigt, at vi i stigende takt udbygger hospitaler, plejehjem, børnehaver, yuggestuer og andre sociale institutioner. Skulle der være partier i folketinget, der kunne ønske at sætte bremseklodsen i på disse felter, ville det være mest fair at benytte denne lejlighed, hvor vi taler om de kommende tre års udvikling, til at sige til Jeg ser, at det ærede medlem hr. Poul Møl